

# „Vreau să-i încurajez pe copii să citească cât mai mult cu putință”

## INTERVIU CU JEFF KINNEY

Cine nu-l cunoaște pe Jeff Kinney? Este celebrul autor al seriei *Jurnalul unui puști*, care a ajuns deja la volumul al zecelea. În 2009, a fost inclus de revista *Time* în topul celor mai influente 100 de personalități din lume și a fost desemnat de publicația *New York Times* drept cel mai bine vândut autor, cărțile sale fiind traduse în 51 de țări și vândute în peste 150.000 de milioane de exemplare, dintre care 500.000 doar în România. Jeff locuiește în sudul statului Massachusetts alături de soția sa, Julie, și de cei doi fii ai lor, Will și Grant.

L-am cunoscut pe Jeff cu ocazia vizitei sale în România, anul trecut, de Moș Nicolae. Evenimentul a făcut parte din OLD SCHOOL GLOBAL TOUR FAN FERVOR, un turneu mondial de promovare a ultimului volum al seriei, intitulat *Ca pe vremuri*, publicat în luna noiembrie de Editura Arthur. La București, Jeff Kinney s-a întâlnit cu sute de copii, le-a povestit despre cum a luat naștere *Jurnalul unui puști*, despre cum îi vin ideile și ce presupune munca la o carte. S-a plimbat cu autobuzul prin oraș, alături de fanii săi, și ne-a acordat un interviu în exclusivitate.

(Adina Popescu)

Adina Popescu: Ai ținut un jurnal când erai puști?

Jeff Kinney: Nu, nu am ținut un jurnal când am fost mic, dar îmi doresc să o fi făcut. Însă am avut un jurnal pe la 28 de ani, ca să mă motiveze să lucrez la benzile mele desenate. Scriam câteva rânduri în el, mai adăugam un desen, mai scriam câteva rânduri, apoi iar un desen și



de acolo m-am inspirat pentru *Jurnalul unui puști*.

A.P.: Cum crezi că înțeleg copiii ideea de jurnal, având în vedere că trăim în era tehnologiei, unde mesajele comunicate sunt foarte scurte.

J.K.: Cred că pare ceva învechit. Dar nu prea mă gândesc la asta, chiar dacă Greg scrie într-un carnețel și zice că e dependent de jocuri video – nu mă gândesc că „O, dar își petrece așa de mult timp scriind!” De fapt, e un paradox ciudat, la care nu prea m-am gândit.

A.P.: Cărțile tale sunt un fenomen editorial, sunt cunoscute peste tot în lume. Ce părere ai despre asta? Presupun că nu te așteptai la așa



ceva. Sau te așteptai ca prima carte să aibă un asemenea succes?

J.K.: În fiecare zi mă surprinde lucrul ăsta. Astăzi am fost și mai surprins când am ajuns la Biblioteca Națională a României și am văzut sute de copii acolo – cred că au fost vreo șase, șapte sute. Am fost foarte emoționat. Nu cunoșteam România și nu mă așteptam deloc să vină atâția copii. E emoționant că se creează legături cu copii pe care nu-i cunosc. Așa că, pentru un scriitor, o asemenea întâlnire e foarte emoționantă.

A.P.: Și, din puținul timp pe care ai reușit să-l petreci cu ei, copiii din România ți se par diferiți față de cei din alte țări? Pun altfel de întrebări? Au o altfel de atitudine?

J.K.: Da, par mai deschiși decât majoritatea copiilor din alte părți și mai afectuoși. Și asta m-a cam luat prin surprindere. Azi m-am plimbat cu un autobuz prin oraș însoțit de vreo cincisprezece copii și toți au stat mereu prin preajma mea, m-au întrebat tot felul de lucruri. E tare distractiv, îți reîncarci bateriile.

A.P.: Iar mulți dintre ei au pus întrebările direct în engleză.

J.K.: Da, ăsta e un alt lucru care m-a surprins mult. Am călătorit prin multe țări în care engleza nu este limbă oficială, dar copiii de aici vorbesc o engleză mult mai bună.

A.P.: Mulți copii de la noi care nu citeau au descoperit cărțile tale și ele au devenit primele lor lecturi. E un mod de a-i apropia de cărți, de a-i face să citească literatură. Crezi că e tipic pentru România sau s-a mai întâmplat și în alte țări?

J.K.: În multe țări din lume *Jurnalul unui puști* e prima carte care le deschide copiilor apetitul pentru citit, dar cred că mai ales aici, în România, felul în care Editura Arthur a promovat cărțile, a dezvoltat strategia de marketing a fost foarte eficient. Îi introduce pe copii în lumea cărților prin intermediul *Jurnalului unui puști*, iar apoi trec la alte cărți. Mă bucur mult că editorul meu

înțelege că așa merg lucrurile. Dacă îi îndrumăm pe copii să citească doar *Jurnalul unui puști* sau doar alte cărți ca aceasta înseamnă că nu ne facem bine treaba. Ideea este să le deschidem ochii și să înțeleagă că lectura este ceva plăcut și apoi să-i ajutăm ca, prin intermediul cititului, să-și descopere pasiunile.

A.P.: Da, dar bineînțeles că desenele din carte sunt de mare ajutor în transmiterea informației din text.

J.K.: Chiar și când citesc o revistă sau un articol vreau să văd ilustrații. Sunt ca mici insule spre care pot să înot. Dacă deschizi o revistă și dai peste două pagini pline numai cu text, nu îți vine s-o citești, pentru că e prea mult. Cred că oamenii au pur și simplu nevoie de aceste pauze vizuale. Cărțile mele sunt spațiate destul de bine – nu-mi place să scriu mai mult de două, trei paragrafe fără nicio ilustrație.







A.P.: Deci cărțile tale îi fac pe cei mici și să citească, și să se apuce de desenat.

J.K.: Da, cred că așa e. Am văzut că sunt mulți copii care învață cum să deseneze folosindu-se de cărțile mele. Și asta datorită faptului că desenele mele sunt foarte simple. Dar, pentru că e atât de puțin text, e ușor să greșești, să nu-ți iasă personajul așa cum trebuie.

A.P.: Ce cărți pentru copii citești?

J.K.: Nu prea citesc cărți pentru copii, dar știu ce apare pe piață. Citesc ce mă interesează, adică cărți pentru adulți. Ascult audiobookuri despre business, psihologie și istorie.

A.P.: Ce părere ai despre cărțile care copiază formula pe care ai folosit-o tu? Cum ar fi *Însemnările unei puștoaice*.

J.K.: Unele sunt bune, altele proaste. Cred că avem de-a face cu un nou gen literar care a fost creat de *Jurnalul unui puști*. Și, din moment ce există tot felul de cărți, și bune, și proaste, mă raportez diferit la ele.

A.P.: Cum și-a schimbat viața succesul pe care l-au avut cărțile tale?

J.K.: Păi, mă aflu aici, nu? Cred că asta zice ceva.

A.P.: Mă refeream la viața personală. Mai ai timp pentru tine?

J.K.: Nu, nu prea. Lucrez mereu, așa că e greu să fiu un tată bun, să fiu la curent cu tot ce fac copiii mei. Azi au un meci de baschet, așa că ne-am văzut un pic pe calculator. Nu o să fiu prezent, dar cu ajutorul soției mele o să facem un video chat și o să mă uit de aici cum joacă. Munca mea îmi mănâncă mult din timpul liber, dar totodată e palpitant și pentru familia mea. Am putut să facem o mulțime de lucruri pe care altfel nu le-am fi făcut. Am călătorit peste tot prin lume, am cunoscut actori, atleți și președinți, așa că e distractiv. Putem să avem o viață interesantă și sunt foarte recunoscător pentru asta.

A.P.: Copiii tăi te însoțesc uneori în turnee?

J.K.: Uneori da. Dar nu e tocmai plăcut. În timp ce eu dau autografe, ei doar stau în camera de hotel. Dar, când vor mai crește, vor putea să vină cu mine și în afara Americii.

A.P.: Desenează și ei?

J.K.: Da. Fiul meu cel mare e pasionat de benzi desenate. E foarte priceput, de fapt.

A.P.: La final, ai vreun mesaj pentru copiii din România?

J.K.: Mi-a făcut mare plăcere să-i cunosc pe mulți dintre ei și sunt tare bucuros că sunt atât de mulți fani adevărați ai *Jurnalului unui puști*. Vreau să-i încurajez pe copii să citească cât mai mult cu putință, pentru că așa o să ajungă să realizeze lucruri mărețe în viață.

A consemnat Adina Popescu